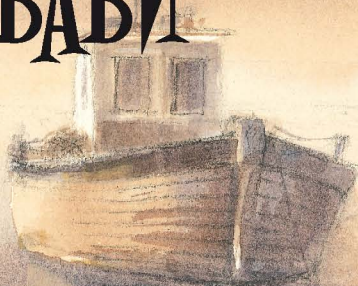

Рoбeртo Пљумини

ПРИЧЕ О ЛЈУБАВИ

Наслов оригинала

Roberto Piumini
STORIE D'AMORE
© Edizioni EL., S.r.l., Trieste, Italy

За издање на српском језику © Креативни центар 2010

Библиотека *Свет је један*

књига четрдесет трећа
прво издање

Уредник библиотеке

Дејан Беговић

Уредник издања

Љиљана Маринковић

Илустрације

Марина Марколин (Marina Marcolin)

Лектор

Мирјана Делић

Дизајн корица

Душан Павлић

Припрема за штампу

Марко Хубер

Издавач

Креативни центар, Београд, Градиштанска 8
тел. 011 / 38 20 464, 24 40 659, 38 20 483
www.kreativnicentar.rs
e-mail: info@kreativnicentar.rs

За издавача

мр Љиљана Маринковић, директор

Штампа

Графостил

Тираж

3.000

ISBN 978-86-7781-749-7

Роберто Цумини

ПРИЧЕ
О ЛЈУБАВИ

Са италијанског превела
Весна Мостарица

Креативни центар

Орфеј и Еуридика

Орфеј је, према предању, био чудесан певач.

А која је од његових песама била најлепша? По неким, то је била песма коју је отпевао на палуби брода који је, под командом Тезеја, пловио на исток у потрази за златним руном.

То јутро било је блиставо, а ветар је мрешкао море не подижући превише високе таласе. Једро је било надувано, налик на стомак неке труднице, а прамац је секао плаве воде Егејског мора, уз ритмично и непрекидно жуборење и прскање.

Весели делфини искакали су кликћући из воде на стотинак метара од брода, пратећи га на његовом путу.

Људи су уживали у светлости и ваздуху, гледајући хоризонт који се полако померао или пратећи лет галебова који су се сваки час спуштали с висина и, као у одговор делфинима, неко време пратили брод.

Изненада се све променило. Ветар је стао. Ваздух се згуснуо у некакву ружичасту измаглицу која је сакрила сунце и море око брода.

Тезеј је, намрштеног чела, пажљиво посматрао тај простор који је постао непрозиран и непомичан.

– Нешто претеће налази се изнад нас – рекао је капетан. – Ова изненадна бонаца, ова мутна светлост подсећају ме на мочваре Хада, света мртвих...

Орфеј није ништа рекао: и он је предосећао опасност и осматрао наоколо, додирујући руком своју цитру, која му је висила о боку. Још је није био одложио након песме коју је у славу Аполона отпевао у зору.

Једро је сада млитаво висило с јарбола, као велики непомичан чаршав на седефастом небу.

– На весла! – повикао је Тезеј да не би постао жртва те непомичности. – Ако нам богови одузму ветар, морамо да наставимо снагом својих руку!

Људи су полако поседали на клупе и ухватили дуга весла. Тек што су их спустили у воду, још нису ни први пут замахнули када се у ваздуху, не само из једног правца већ са свих страна, зачуо звук неких гласова. Био је нешто јачи од тихог шуштања, али довољан да се људи сасвим зауставе. Седећи с рукама још увек на веслима, окретали су главе тамо-амо, збуњени, смушени, преплашени.

Затим су гласови постали јачи и зачула се песма. То није била земаљска песма, нити песма с речима. Била је то песма различитих гласова, сваког појединачно одвојеног, али свих заједно испреплетених.

Била је то песма разних мелодија, које су заједно стварале много сложенију и дубљу мелодију. Био је то звук који се обликовао у ваздуху, или можда у води, а у брзим али ипак очаравајућим таласима миловао уши и потом се губио да се одмах поново обнови, али не исти, нити монотон.

Људи су, опчињени том магијом, почели затворених очију да њишу главе. Руке су млитаво падале с весала на стомаке или су висиле дуж поцрнелих тела морнара.

– Каква је то песма? – промрљао је Тезеј, напрежући се да види кроз маглу над морем.

– То су сирене, пријатељу мој – рекао је Орфеј још тишим гласом. – Њихова песма доноси вртоглавицу и заборав... Ако им допустимо да приђу, њихови ће се гласови више чути и нико неће одолети њиховој моћи, бићемо изгубљени...

Тајанствени гласови постепено су постајали све јачи: људи више нису њихали главама, љуљали су се целим телом. Уста су им била отворена, као да су нудили да и кроз тај отвор продре та музика која опија.

Тезеј, обузет љупкошћу песме, стегну зубе:

– Веслајте, другари! – довикнуо је пригушеним гласом. – Одведите брод далеко од ових чаробница!

Људи га нису слушали: љуљали су се полако, нагињући се према магли, смешили се, пружали руке, ширили прсте према измаглици.

Тезеј, дрхтећи, паде на колена. И он је осећао да му се тело испуњава слашћу, почео је да се љуља, лагано, као и његови људи.

Изгледало је да је, непомичан у магли, брод пун немих лудака који су се комешали и протезали, док су гласови сирена постајали све јачи. У неким од тих гласова могао се чути и тон зле радости, нестрпљиве и подругљиве.

Али уто се зачу други и другачији глас: глас мушкарца, уз пратњу цитре.

Певао је Орфеј.

Неколико тренутака обе песме текле су истовремено, сусрећући се, мешајући се у светлој магли која је избијала из мора.

Затим гласови сирена заћуташе и остаде само Орфејев глас.

Његова песма имала је речи: певала је о мору и његовим лепотама, о његовим бојама и његовом кретању. Певала је о небу и облацима, о лету птица.

Морнари престадоше да се љуљају, подигоше главе, отворише очи. И Тезеј полако устаде и отвори очне капке.

Орфејева песма, лака и лепршава, ширила се у апсолутној тишини.

Около су, невидљиве, сирене очарано слушале.

Тезеј је полако дошао пред своје људе и рукама им дао знак да узму весла и лагано завеслају.

Опорављајући се од заноса, људи су га послушали.

Брод споро поче да клизи по мору, над којим је лебдела ружичаста магла.

Орфеј је, лагано додирујући цитру, наставио да пева у тишини која је била све пространија, све мање затворена, као да брод излази из неке невидљиве пећине.

Затим, изненада, магла нестаде и брод се поново нађе на отвореном мору, под плавим небом, ветар дуну у једру и надува га, кобилица брода поново поче бучно да сече таласе.

У висини су закрештала три галеба.

Орфеј престаде да пева.

Тезеј га с прамца погледа у очи и полако подиже руку у знак неме захвалности.

Толико је била чудесна Орфејева песма: али његова најлепша песма, како причају, није била та којом је надмашио песму сирена, нити она којом је дирнуо биљке, а ни она због које га је пратило камење или којом је припитомљавао звери.

Његова најлепша песма била је она коју је певао да би освојио Еуридику, нимфу у коју се заљубио по повратку из потраге за златним руном.

Када га је чула како пева, Еуридика се заљубила у њега.

После венчања неко време живели су срећно у шумама Тракије и изгледало је да њихова срећа

расте из дана у дан, чинећи блаженим све што их је окруживало: земљу, биљке, воде, животиње.

Али неко није био срећан: напротив, бивао је све несрећнији како је љубав двоје младих расла.

Аристеј, млади пастир, видео је једног дана Еуридику како се купа у неком потоку и заљубио се у њу.

Пратио ју је, уходио, желео.

Скривен иза стабала у близини колибе где су ово двоје живели, слушао је Орфејеве песме и уздахе њихових загрљаја и бледео, дахтао, заривао прсте у земљу, гребао камење, ломио гранчице и гризао их од љубоморе и беса.

Једног дана, док је Еуридика скупљала бобице у шуми, Аристеј се створи испред ње.

– Остави тог певача, тог свирца, Еуридика, и пођи са мном – рекао јој је младић. – Шта ће ти његова бескрајна кукњава? Убрзо ће ти дојадити и мораћеш да проживиш остатак живота покривајући уши рукама.

Еуридика ништа не одговори. Коракну уназад, окрете се и потрча.

Аристеј ју је следио, дахћући, налетајући на жбуње као дивљи вепар.

– Имам три стотине оваца и две стотине коза! – викао је. – Сваког дана река млека протече кроз моје руке. Ако будеш желела, моћи ћеш сваког јутра да се купаш у млеку, уместо у хладном

потоку! Научићу те да правиш сиреве, имаћемо десеторо снажне деце и гледаћемо их како трчкарају за јагањцима!

Еуридика је трчала према колиби, хитро и без речи.

Није видела непомичну змију на стази. Њено стопало је дотакну, змија поскочи и угризе је за лежањ.

Нимфа крикну, направи још пет корака, па с гримасом на лицу паде.

– Еуридика! – повика Орфеј из колибе кад је у крику своје драге препознао страх од смрти.

Потрча према њој.

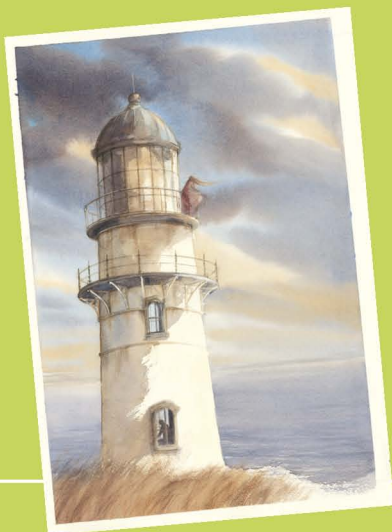
Аристеј се зауставио, сагао и повукао, нестао у зеленилу, као змија која је угризла нимфу.

Еуридика, бела као млеко, лежала је непомично на земљи. Очи су јој биле отворене, као да гледа према небу, али није видела. И уста су јој била отворена, али није дисала.

Орфеј је плакао три дана и три ноћи, наслоњен на брдо камења под којим је сахранио своју драгу. Јео је бобице и корење и лизао капи росе с траве. Ћутао је: а шумске птице и остале животиње, које су га обично слушале док би певао, биле су преплашене због те тишине.

Четвртог дана је устао, узео цитру и кренуо на пут до краљевства мртвих.

Ходао је и ходао.

Чудесни певач Орфеј успева да изведе из подземног света вољену Еуридику, али је због окрутне игре богова заувек губи. Животи Марије и Пјера Кирија преплићу се у научном истраживању, а њихова љубавна прича украшена је и Нобеловим наградама за физику и хемију. Љубав између Тристаоа и Изабеле рађа се у данашњем Бразилу, окружена бедом, предрасудама и насиљем... Ове и многе друге дивне приче о љубави Роберто Пјумини дочарава снагом речи и дубоком осећајношћу која чини да се за књигу вежу и велики и мали читаоци.

ISBN 978-86-7781-749-7

9 788677 817497

www.kreativnicentar.rs